

[Dyremose]

har betydet, at renten er faldet, har man kunnet få denne aktivitet i gang.

Vi har fået inflationstakten halveret, vi har stort set fået underskuddet på betalingsbalancen halveret, og vi har fået nedbragt underskuddet på de offentlige budgetter fra et skøn på 80 mia kr. til ca. 60 mia kr. i år. Det er store resultater, og der er mange flere, som kunne være værd at fremhæve. Men jeg vil godt fremhæve, at der stadig væk er store problemer.

Statsgælden, som vi desværre har overtaget, og som vi ikke har kunnet starte nedbringelsen af endnu, når i år op på 360 mia kr. Det er mere end 70.000 kr. pr. dansker. Renten af den gæld bliver 45 mia kr. i 1984. Det svarer til alle de statslige udgifter på det sociale område. Eller sagt på en anden måde: renten udgør 75 pct. af alt, hvad vi 5 millioner danskere betaler i direkte personskat. Tænk, hvis vi ikke havde overtaget den gæld! Tænk, hvad vi så kunne have gjort for at nedbringe underskuddet, for at udbygge uddannelsessystemet, for at forbedre det sociale system, for at forbedre vores sundhedsvæsen! Ja, hvis ikke vi havde haft den store gæld, hvis ikke vi havde haft de store rentebyrder, så havde vi ikke haft et samfund med økonomiske problemer.

Gælden til udlandet er et tilsvarende stort problem. Den er i dag på ca. 175 mia kr. Det er ca. 35.000 kr. pr. dansker. Den gæld kan kun betales, hvis vi viderefører den genopretningspolitik, som er blevet startet, og hvis vi udbygger den med en vækst- og moderniseringspolitik som den, regeringen lagde frem i åbningstalen i tirsdags.

Der er et tredje stort problem. Hr. Svend Auken var selv inde på, at arbejdsløsheden var meget stor, da han gik af som arbejdsminister. Den var på godt og vel 250.000 i den måned. Hvis man tager gennemsnittet for hele året, var den vel på 265.000. I øvrigt var den steget med 59.000 fra 1980 til 1981, hvor hr. Svend Auken var arbejdsminister. Det er altså nogle meget store stigninger, hr. Svend Auken har været med til at efterlade.

Vi synes også, at arbejdsløsheden er for stor. Vi synes, den er alt for stor, uanset om den er på 285.000 i år eller om den stiger med 30.000 næste år. Det, der er det nye i den økonomiske politik, er, at vi nu er begyndt at snakke om, hvornår vendepunktet kommer. Nu er der begyndt at komme et håb

om, at arbejdsløsheden kan blive reduceret igen. Der er kommet et håb om, at vi er ved et vendepunkt. Vi har aldrig haft lejlighed til at diskutere, mens vi havde den socialdemokratiske regering, hvornår arbejdsløsheden ville holde op med at stige. Det er det, diskussionen nu drejer sig om.

Det er rigtigt, at regeringens økonomiske sekretariat har skønnet, at der kan blive op mod 30.000 flere arbejdsløse i 1984. Sådan kan det gå, det er der en risiko for, og derfor er det fornuftigt, at det er regeringens budgetforudsætninger. Vi har alt for tit set pynkede tal, hvor det så er gået værre.

Jeg vil godt fremhæve, at der er en mulighed for, at det går bedre. Jeg har bemærket, at mange af dem, der er tættere på beslutningsprocesserne i erhvervslivet, mange af dem, der arbejder i erhvervslivet, har noteret sig, at der er stor optimisme ude i virksomhederne. F.eks. siger Industrirådets formand, direktør Nils Wilhjelm, til Berlingske Tidende i dag, at industrien tror på, at arbejdsløsheden har toppet. Han siger: »Vi tror på, at vi kan skaffe tilgangen til arbejdsstyrken på 20.000 i arbejde, så det, vi taler om i 1984, er ligesom i år 280.000 ledige, og i slutningen af året ser vi knækket nedad på arbejdsløshedskurven.«

Det vil altså sige, at den industri, som skal skabe beskæftigelse, som skal skabe de nye arbejdspladser, har tillid til, at vendepunktet bliver nået tidligere, end regeringen har turdet tro på, og man begrundet sin tillid med, at den sæsonkorrigerede arbejdsløshed rent faktisk toppede i april måned i år med 284.000. Siden da er tallet faldet. I juli måned var det helt nede på 277.000, og der er håb om, at faldet fortsætter, selv om der altså også, som påpeget af regeringens økonomer, er en risiko for, at det ikke sker.

Det er altså væsentligt, at vi er fremme ved vendepunktet. Vi snakker om, at nu kan der skabes arbejdspladser, nu kan vi se, at tilgangen til arbejdsmarkedet kan opsuges. Det, vi diskuterer, er, om det sker i 1983 eller i 1984. Når vi er kommet i denne nye situation, så er det, fordi regeringens genopretningspolitik har lagt grunden til den nødvendige strukturændring i det danske samfund, sådan at vi har mulighed for at skabe nye arbejdspladser.

Der er en enkelt ting i forbindelse med beskæftigelsen, som jeg godt vil fremhæve.